

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/0079 van 6 oktober 2015
in de zaak 1213/0556/A/2/0522

In zake: de heer **Yannick MARREEL**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Katia BOUVE
kantoor houdende te 8420 De Haan, Mezenlaan 9
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **WEST-VLAANDEREN**

verwerende partij

Tussenkomende partij: het **college van burgemeester en schepenen** van de **gemeente ICHTEGEM**

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 22 april 2013, strekt tot de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 6 maart 2013.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van de tussenkomende partij van 2 augustus 2011 niet ingewilligd.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het wijzigen van het reliëf, het aanleggen van verhardingen en het gebruiken van grond voor het opslaan van inerte en niet gevaarlijke afvalstoffen.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te 8480 Ichtegem, Torhoutbaan 81 en met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie D, nummer 0597W.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 9 september 2014, waar de behandeling van vordering tot vernietiging werd verdaagd naar de zitting van 14 oktober 2014.

Op de zitting van 14 oktober 2014 heeft kamervoorzitter Hilde LIEVENS verslag uitgebracht.

De verzoekende partij is schriftelijk verschenen.

De verwerende en tussenkomende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, zijn niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.27 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO en van het Procedurebesluit hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente ICHTEGEM verzoekt met een aangetekende brief van 13 juni 2013 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de tweede kamer heeft met een beschikking van 4 juli 2013 de tussenkomende partij toegelaten om in de debatten tussen te komen. De tussenkomende partij is een bij het dossier betrokken vergunningverlenend bestuursorgaan.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

Het verzoek tot tussenkomst is ontvankelijk.

IV. FEITEN

1.

Op 19 mei 2011 (datum van de verklaring van volledigheid) dient de verzoekende partij bij de tussenkomende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor het *“wijzigen reliëf bodem, aanleg verhardingen en een grond gewoonlijk gebruiken voor het opslaan van inerte en niet-gevaarlijke afvalstoffen”*.

De aanvraag voorziet in het aanleggen van een verharde sorteerzone, het ophogen van het terrein ter hoogte van de sorteerzone met een hoogte van 1,80m en het opslaan van niet gevaarlijke afvalstoffen.

De verzoekende partij dient deze aanvraag in naar aanleiding van een proces-verbaal van 24 maart 2010 opgesteld door het Agentschap Inspectie RWO waarin werd vastgesteld dat het perceel ingericht is als stortplaats voor allerlei materialen en stoffen. Naast een aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning dient de verzoekende partij tevens een aanvraag in tot uitbreiding van de milieuvergunning.

2.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 5 februari 1979 vastgestelde gewestplan 'Diksmuide-Torhout', deels gelegen in woongebied met landelijk karakter en deels in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 16 juni 2011 tot en met 17 juli 2011, worden twee bezwaarschriften ingediend.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwwontwikkeling brengt op 12 juli 2011 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het Agentschap Wegen en Verkeer brengt op 20 juli 2011 het volgende ongunstig advies uit:

“ ...

BIJZONDERE VOORWAARDEN

1. *Peil van de dorpels ten opzichte van het voetpad: minimum 15 cm hoger*
2. *Tijdelijke ingebruikname van het gewestdomein: geen*
3. *Diepte van de zone van achteruitbouw: 8m*
4. *Vastlegging ten opzichte van de bestaande as van de gewestweg:*
 - a) *de grens van het openbaar domein ligt op 9 m*
 - b) *de ontworpen rooilijn nr 13 volgens plan nr AL3/63/67WA1340/1 K.B./ ligt op 13 m*
 - c) *de bouwlijn ligt op minimum 13 m + 8 m B.S. = 21 m*

BESLUIT:

Er wordt ONGUNSTIG advies verleend gezien er op heden onduidelijkheid bestaat aangaande het vastgestelde bouwmisdrijf op voormeld perceel, de bestemming van het perceel op zich en de huidige functie van het terrein.

Het gemeentebestuur wordt verzocht een weigeringsbesluit uit te vaardigen.

“ ...”

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ichtegem weigert op 2 augustus 2011 de stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij. Zij weigert tevens de milieuvergunningaanvraag voor het uitbreiden van de bestaande milieuvergunning met de opslag van 1000m³ inerte afvalstoffen.

De verzoekende partij tekent tegen deze beslissing op 17 augustus 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 12 oktober 2011 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 18 oktober 2011 beslist de verwerende partij op 24 november 2011 om het beroep gedeeltelijk gegrond te verklaren en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen onder voorwaarden. De verwerende partij besluit haar motivering als volgt:

“ ...

Overwegende dat de aanvraag strekt tot het aanleggen van een sorteerzone, het gebruiken van grond voor de opslag van inerte en niet-gevaarlijke afvalstoffen, het aanleggen van verharding en een reliëfwijziging; dat het perceel deels gelegen is in woongebied met landelijk karakter en deels gelegen is in landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dat het handmatig kuisen van stenen een ambachtelijke activiteit is die verenigbaar is met de gewestplanbestemming woongebied met landelijk karakter voor zover deze activiteiten van kleinschalige aard zijn; dat het aansnijden van het perceelsdeel gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied met het oog op uitvoering van de activiteiten is uitgesloten en dit ook als voorwaarde bij de vergunning wordt opgelegd; dat het manueel reinigen van stenen in de loods geen overmatige geluids- en stofhinder veroorzaakt naar de omgeving toe; dat de aanvraag geen negatieve impact heeft op de mobiliteit; dat rondom de site zelf een streekeigen groenscherm moet worden aangeplant en dit met een minimale hoogte van 3m; dat dit groenscherm volledig op eigen perceel moet worden aangeplant; dat de maximale stapelhoogte moet worden beperkt tot 3m; dat onder deze voorwaarden de aanvraag verenigbaar wordt geacht met de plaatselijke goede ruimtelijke ordening;

...

BESLUIT:

...

De vergunning wordt verleend onder volgende voorwaarden:

- de activiteiten mogen niet worden uitgevoerd/uitgebreid op het deel van het perceel gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied*
- de maximale stapelhoogte is beperkt tot 3m*
- ten laatste op het eind van het eerstvolgend aanplantingsseizoen wordt op het eigen perceel een streekeigen groenscherm aangeplant met een minimale hoogte van 3m*

...”

De verzoekende partij stelt dat zij deze vergunning volledig heeft uitgevoerd, inclusief de opgelegde voorwaarden.

3.

Met een arrest van 23 oktober 2012 met nummer A/2012/0429 vernietigt de Raad de stedenbouwkundige vergunning van 24 november 2011 en legt aan de verwerende partij een injunctie op om binnen een termijn van drie maanden te rekenen vanaf de betekening van dit arrest een nieuwe beslissing te nemen. In het arrest wordt onder meer als volgt overwogen:

“ ...

De verzoekende partijen betwisten wel de verenigbaarheid van de aanvraag met de planologische bestemming van het gebied. Zij stellen dat de verwerende partij ten onrechte de aanvraag nog als ambachtelijke activiteit heeft weerhouden en dit in strijd met de vaststaande gegevens van het dossier.

....

De verwerende partij oordeelt dat de aanvraag verenigbaar is met de bestemming van het gewestplan, aangezien de aanvraag volgens haar betrekking heeft op een ambachtelijke activiteit. Zij overweegt terzake het volgende:

“ ...

In het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar worden vragen gesteld bij de functionele inpasbaarheid van de activiteiten in een woongebied met landelijk karakter. Bij deze beoordeling dient ondermeer rekening te worden

gehouden met het feit dat de aanvraag betrekking heeft op een gevestigde onderneming die reeds over een stedenbouwkundige vergunning beschikt voor het oprichten van de loods en de vereiste milieuvergunning voor het opslaan en sorteren van niet gevaarlijke afvalstoffen. De aanvraag is erop gericht om meer orde te creëren op het terrein. De omgeving wordt gekenmerkt door een aaneenschakeling van woningen en ambachtelijke activiteiten. De activiteiten van aanvrager moeten niet noodzakelijk worden afgezonderd in een industriegebied of andere speciale zone en zijn principieel verenigbaar met de bestemming woongebied met landelijk karakter indien deze kleinschalig van omvang blijven. Gezien de handmatige reiniging van het afvalmateriaal is er immers nog steeds sprake van een ambachtelijke activiteit op de site.

...

De verwerende partij moet duidelijk de motieven aangeven op grond waarvan haar beslissing is gesteund. Dit dient des te concreter, preciezer en zorgvuldiger te gebeuren nu vaststaat dat er in het openbaar onderzoek bezwaren werden ingediend met betrekking tot het hinderlijk en storend karakter van de inrichting. De op de verwerende partij rustende motiveringsplicht is strenger nu ook het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar negatief is wat betreft de planologische verenigbaarheid van de aanvraag.

De verwerende partij verwijst in haar beslissing naar de bestaande toestand (reeds gevestigde onderneming), en naar de aanvankelijke milieuvergunning. Zij verwijst ook naar de omgeving waar er zowel woningen als ambachtelijke activiteiten voorkomen. Daarop aansluitend stelt de verwerende partij onmiddellijk dat de activiteiten van de aanvrager niet in een daartoe aangewezen andere zone moeten afgezonderd worden aangezien er nog steeds sprake is van een ambachtelijke activiteit op de site. Zij verwijst daarbij naar de handmatige reiniging van het afvalmateriaal.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij de gevraagde uitbreiding in haar geheel (samen met de bestaande vestiging) niet betreft in haar beoordeling en dus ook geen afweging maakt of het geheel daardoor nog onder de noemer "ambachtelijke activiteiten" kan vallen. Waar de verwerende partij aanvankelijk de voorliggende stedenbouwkundige aanvraag situeert in het kader van de uitbreiding van de milieuvergunningsaanvraag, toetst zij deze hier niet in het kader van het onderzoek naar de bestaanbaarheid met de bestemming woongebied. Tot slot onderzoekt de verwerende partij ook niet in concreto, gelet op de in het openbaar onderzoek ingediende bezwaren inzake hinderlijk en storend karakter van de inrichting, of het geheel van de activiteiten van de aanvrager wegens de aard en de omvang nog blijvend in het woongebied met landelijk karakter thuis hoort.

De Raad stelt dan ook vast dat de verwerende partij niet naar behoren de planologische verenigbaarheid van de aanvraag heeft beoordeeld.

...

4.

Na het vernietigingsarrest wordt het dossier hernomen met een nieuw verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar van 7 februari 2013 waarin deze opnieuw adviseert dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren, omdat hij meent dat op grond van het voorliggend aanvraagdossier en de bijgevoegde bouwplannen het onmogelijk is om de aanvraag met kennis van zaken te beoordelen.

Na de hoorzitting van 12 februari 2013 beslist de verwerende partij op 6 maart 2013 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

2 GELDEND WETTELIJKE EN REGLEMENTAIRE VOORSCHRIFTEN

De aanvraag is volgens het gewestplan Diksmuide-Torhout (KB 05/02/1979) gelegen in deels woongebied met landelijk karakter en deels landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

... ”

4 MOTIVATIE STANDPUNT DEPUTATIE

De Deputatie motiveert haar standpunt als volgt :

4A BESCHRIJVING VAN DE AANVRAAG

De plaats van de aanvraag is gelegen langs de Torhoutbaan in Ichtegem. De Torhoutbaan (N33) is een gewestweg die ter hoogte van de plaats van de aanvraag, naast de woonfunctie, wordt gekenmerkt door verschillende andere activiteiten zoals handel en kleine bedrijvigheid. Eigenlijk vormt het perceel (597W) samen met het aanpalend perceel aan de rechterzijde (perceel 601K) één site. Ook aan de overzijde van de Torhoutbaan is nog een perceel dat gebruikt wordt om stenen en allerlei op te slaan. Het betrokken perceel grenst aan de achterzijde aan een open agrarisch gebied.

Het ontwerp voorziet in de aanleg van een sorteerzone ter hoogte van de grens tussen woongebied met landelijk karakter en het achterliggend landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Zowel de ondergrond van deze sorteerzone alsook de volledige zone ervoor wordt tot aan de perceelsgrens met beton verhard. Verder wordt ook het reliëf van het terrein opgehoogd ter hoogte van de aangevraagde sorteerzone en dit met een hoogte van 1.80m. Hiervoor zal grond worden gebruikt die op het terrein zelf aanwezig is. Tot slot zal een gedeelte van de site worden gebruikt om inerte en niet-gevaarlijke afvalstoffen op te slaan op de grond.

Dit dossier heeft een historiek:

... ”

4B TOETSING AAN WETTELIJKE EN REGLEMENTAIRE BEPALINGEN

De Raad voor Vergunningsbetwistingen heeft de vergunningsbeslissing van de deputatie vernietigd op grond van een gebrek aan motivatie betreffende de verenigbaarheid van de aard van de activiteiten van de aanvrager met de ligging van de site in woongebied met landelijk karakter. Dit was slechts één van de verschillende middelonderdelen die in het vernietigingsverzoek werden geformuleerd. De gegrondheid van de overige middelonderdelen werden door de raad niet verder onderzocht vermits dit niet tot een ruimere vernietiging aanleiding kan geven.

In het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar dd. 12 oktober 2011 werden in voorliggende dossier heel wat problemen vastgesteld. De provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar herneemt in het verslag dd. 7 februari 2013 de diverse onduidelijkheden van het dossier als volgt:

- onvoldoende informatie over de exacte aard en omvang van de activiteiten om te kunnen vaststellen of de activiteiten van de aanvrager qua schaal verenigbaar zijn met de ligging van de site in woongebied met landelijk karakter.

- verschillende grove tekortkomingen op de bouwplannen die het onmogelijk maken om de aanvraag met kennis van zaken te kunnen beoordelen. Het voorwerp van de aanvraag(aanleg sorteerzone, locatie reliëfwijziging ed.) wordt planmatig niet weergegeven, geen onderscheid tussen de bestaande en gewenste toestand, geen reliëfprofielen ondanks de voorziene reliëfwijziging,... .Een vergunning die steunt op onjuiste of onvolledige gegevens is onwettig (R.v.St., nr.74.453, 24 juni 1998 (Van der Mijsbrugge).
- het bindend ongunstig advies van het Agentschap Wegen en Verkeer (gesteund op de onduidelijkheid van de bouwplannen)waardoor er krachtens artikel 7.5.9 VCRO een **legaliteitsbelemmering** ontstaat om de aanvraag te vergunnen.
- gebrekkige plannen met betrekking tot de gevraagde reliëfwijziging en het ontbreken van de aanstiplijst betreffende de gewestelijke hemelwaterverordening waardoor de aanvraag niet kan worden getoetst aan de bepalingen van de gewestelijke hemelwaterverordening en ook de watertoets negatief wordt beoordeeld.
- aanvrager stelt te voorzien in “preventieve maatregelen” om de hinder voor de omwonenden te beperken, deze maatregelen worden niet omschreven zowel naar aard als wat het verwachte effect toe.
- aanvrager voorziet planmatig in de aanleg van een groenstructuur die qua soortensamenstelling niet nader wordt omschreven en deels zelfs wordt voorzien op het aanpalend terrein dat geen eigendom is van aanvrager zelf! Het belang van het groenscherm mag niet worden onderschat gelet op het feit dat een deel van de site gelegen is in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.
- Geen enkele informatie wat de mobiliteit betreft (intensiteit, mogelijkheid om de laden en lossen op eigen terrein of een mogelijks gebruik van de openbaar weg hiervoor), ondanks het feit dat ook in het kader van de milieuvergunningen hier reeds om meer duidelijkheid werd gevraagd.

Intussen werd door de deputatie aan de aanvrager reeds een gedeeltelijke milieuvergunning afgeleverd.

De Raad voor Vergunningsbetwistingen merkt in haar arrest op dat in het kader van een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag het niet kan volstaan om naar een reeds afgeleverde milieuvergunning te verwijzen. Een aanvraag voor stedenbouwkundige vergunning moet steeds op haar eigen merites worden beoordeeld en vanzelfsprekend moet het aanvraagdossier duidelijke plannen en voldoende informatie bevatten opdat de aanvraag met de nodige kennis van zaken zou kunnen worden onderzocht, en dit voor alle aspecten die stedenbouwkundig relevant zijn!

Het is dan ook **absoluut essentieel dat aanvrager zijn aanvraagdossier grondig herwerkt en verduidelijkt op alle hierboven aangehaalde aspecten!** Zowel de door de deputatie verleende milieuvergunning als de vernietigde stedenbouwkundige vergunning waren erop gericht om de aanvrager, mits een aantal grondige en noodzakelijke bijstellingen, een einde te laten maken aan de gerezen exploitatieproblemen en de relatie met de omwonenden te verbeteren. De goede intenties van de aanvrager moeten echter niet alleen op het terrein zelf worden gerealiseerd (hiermee werd reeds een aanvang genomen) maar moeten ook blijken uit een degelijk onderbouwd aanvraagdossier. Vanzelfsprekend kan er in het kader

van huidige administratieve beroepsprocedure geen sprake zijn van beperkte planaanpassingen met betrekking tot kennelijk bijkomstige elementen zoals voorzien door artikel 4.3.1, §1 VCRO. Een nieuwe aanvraag bij het college van burgemeester en schep en is noodzakelijk.

Pas na het wegwerken van de hiaten in het dossier zal kunnen worden nagegaan of de aard en omvang van de activiteiten nog aanvaardbaar is met de ambachtsactiviteiten die in een woongebied met landelijk karakter kunnen worden aanvaard. Er kan slechts met kennis van zaken een stedenbouwkundige vergunning worden afgeleverd indien de vergunningverlenende overheid beschikt over alle relevante informatie, zonder deze informatie kan onmogelijk tot een afdoende gemotiveerde vergunningsbeslissing worden gekomen zo blijkt ook duidelijk uit het vernietigingsarrest van de Raad. Door het verschaffen van meer duidelijkheid kan mogelijks ook het Agentschap Wegen en Verkeer een andersluidend advies uitbrengen, daar waar het bindend ongunstig advies op heden een legaliteitsbelemmering veroorzaakt.”

Naar aanleiding van de hoorzitting werd door de architect van de aanvrager een aanvullende nota bezorgd waarin wordt gerepliceerd op het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar. In deze nota wordt gesteld dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen de beslissing van de deputatie enkel heeft vernietigd op grond van het ontbreken van een afdoende motivatie inzake de verenigbaarheid van de aanvraag met het bestemmingsvoorschrift “woongebied met landelijk karakter”. De plannen zijn volgens de architect ook voldoende duidelijk en dit wordt ook impliciet bevestigd door de Raad die in haar arrest hieromtrent geen enkele opmerking heeft geformuleerd. Voorts zou de aanvraag intussen reeds gerealiseerd zijn en is er geen sprake meer van een bouw misdrijf waardoor de legaliteitsbelemmering ingevolge het ongunstig advies van het Agentschap Wegen en Verkeer ook komt te vervallen. Voorts wordt een motivatie geboden waarom de aanvraag zowel qua functionele inpasbaarheid, mobiliteit, schaal, ruimtegebruik, visueel-vormelijke elementen, ... geen problemen oplevert.

Zoals reeds in het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar wordt gesteld is het het gebrek aan motivatie mbt. verenigbaarheid van de activiteiten van de aanvrager in het woongebied met landelijk karakter slechts één van de middelen uit het vernietigingsverzoek dat bij de Raad werd ingediend. De gegrondheid van de overige middelen kon niet tot een meer omvangrijke vernietiging aanleiding geven en de Raad diende zich dus ook niet over de overige middelen en middelonderdelen uit te spreken. Aanvrager stelt in zijn nota in dit verband “zo kunnen we bezig blijven”. De deputatie stelt vast dat de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar in het verslag er dan ook terecht op hamert dat een nieuwe aanvraag moet worden ingediend die op alle aangehaalde punten (zowel naar inhoud als planmatig) duidelijkheid verschaft.

De architect blijft volharden dat de bouwplannen duidelijk zijn. Nochtans stelt de deputatie vast dat de in het verslag vastgestelde gebreken van de bouwplannen volledig terecht zijn. In het kader van het vernietigd vergunningsbesluit werd beroep gedaan op het plan dat in het kader van de milieuvergunningaanvraag werd ingediend. De Raad heeft reeds herhaaldelijk gesteld dat de koppeling tussen de milieu- en de stedenbouwkundige vergunning niet impliceert dat in het kader van een stedenbouwkundige vergunning de ingediende plannen onvolledig mogen zijn en dat de vereiste beoordelingsinformatie zou mogen ontbreken. Beide procedures zijn duidelijk van elkaar gescheiden en elke aanvraag moet apart kunnen worden beoordeeld. Bovendien stelt de deputatie vast dat in het kader van de milieuvergunning de plannen een stuk duidelijker zijn dan de ingediende

bouwplannen. Gelet op het feit dat de aanvraag intussen reeds gerealiseerd zou zijn, moet worden vastgesteld dat de aangepaste plannen ook zullen moeten aanduiden welke werken werden gerealiseerd zonder vergunning en het voorwerp uitmaken van een regularisatie.

Daarenboven heeft het Agentschap Wegen en Verkeer een bindend ongunstig advies uitgebracht. Dit advies werd in de procedure voor de Raad inhoudelijk uitvoerig toegelicht en in het kader van de herbehandeling van dit dossier werd zelfs bij brief dd. 16/11/2012 gevraagd of het noodzakelijk was dat het Agentschap haar ongunstig advies nogmaals zou bevestigen. De onduidelijkheid van de bouwplannen lag ook aan de basis van het ongunstig advies.

Onder toevoeging van deze bemerkingen treedt de deputatie het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar volledig om de daarin vermelde redenen bij en maakt dit tot het hare.

De deputatie stelt vast dat er gelet op de gebrekkige samenstelling van het aanvraagdossier met bijhorende bouwplannen én het bindend ongunstig advies van het Agentschap Wegen en Verkeer een legaliteitsbelemmering is om de aanvraag te vergunnen.

4C BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Gelet op bovenvermelde legaliteitsbelemmering en gebrekkige samenstelling van het aanvraagdossier en de bijhorende bouwplannen, is het niet mogelijk om de aanvraag te toetsen op het vlak van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening.

4D CONCLUSIE

Overwegende dat de aanvraag strekt tot het wijzigen van het reliëf, het aanleggen van verhardingen en het gebruiken van grond voor het opslaan van inerte en niet-gevaarlijke afvalstoffen; dat op grond van het voorliggend aanvraagdossier en de bijgevoegde bouwplannen de deputatie onmogelijk met kennis van zaken deze aanvraag kan beoordelen en toetsen zowel op het vlak van haar verenigbaarheid met de wettelijke bepalingen alsook met de vereiste van de goede ruimtelijke ordening; dat een vergunning die steunt op onjuiste of onvolledige gegevens onwettig is (R.v.St., nr.74.453, 24 juni 1998 (Van der Mijnsbrugge); dat in toepassing van artikel 7.5.9 VCRO het bindend ongunstig advies van het Agentschap Wegen en Verkeer een tweede legaliteitsbelemmering is om de aanvraag te vergunnen; dat de deputatie erop aan dringt dat bij het indienen van een nieuwe aanvraag bij het schepencollege alle vastgestelde plangebreken worden weggewerkt, dat er duidelijk wordt aangegeven welke werken intussen reeds gerealiseerd zijn en het voorwerp uitmaken van een regularisatieaanvraag en dat bij de aanvraag voldoende stukken worden aangereikt om de aanvraag te kunnen toetsen aan alle facetten van de goede ruimtelijke ordening;
...

Dit is de bestreden beslissing.

5.

Op 20 december 2013 heeft de verzoekende partij nogmaals bij de tussenkomende partij een regularisatieaanvraag ingediend voor “het wijzigen van de reliëf-bodem, aanleggen verhardingen en een grond gebruiken voor het opslaan van inerte en niet-gevaarlijke afvalstoffen (regularisatie)”. De tussenkomende partij heeft deze aanvraag op 15 april 2014 geweigerd. Nadat de verzoekende partij tegen deze weigeringsbeslissing administratief beroep heeft aangetekend,

weigert de verwerende partij op 3 juli 2014 eveneens deze aanvraag. Er werd geen jurisdictioneel beroep ingesteld bij de Raad.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

1.

De verzoekende partij is de aanvrager van de vergunning en beschikt op grond van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 1° VCRO in principe over het rechtens vereiste belang.

2.

Tijdens de loop van de jurisdictionele procedure werd echter duidelijk dat de verzoekende partij in december 2013 een nieuwe stedenbouwkundige aanvraag heeft ingediend met minstens een gelijkaardig voorwerp. Deze aanvraag werd door de tussenkomen partij geweigerd op 15 april 2014 en in graad van administratief beroep door de verwerende partij geweigerd op 3 juli 2014. Tegen deze laatste weigeringsbeslissing werd geen vernietigingsberoep ingediend bij de Raad.

Met een aangetekende brief van 7 oktober 2014 stelt de verzoekende partij dat zij nog steeds over het vereiste actueel belang in de hangende procedure beschikt, aangezien de Raad kan overgaan tot de vernietiging van de bestreden beslissing van 6 maart 2013 waarna de verwerende partij een nieuwe andersluidende herstelbeslissing kan nemen.

3.

De verzoekende partij heeft geen voordeel gehaald uit de nieuw ingediende stedenbouwkundige aanvraag die immers geleid heeft tot een (nieuwe) weigeringsbeslissing, die overigens niet bij de Raad wordt aangevochten. Het staat dan ook vast dat de verzoekende partij mogelijks nog een voordeel kan halen uit het bestrijden van de voorliggende weigeringsbeslissing, zodat zij nog steeds beschikt over het vereiste belang.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Enig middel

Standpunt van de partijen

1.

In haar enig middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 5.1.0 van het koninklijk besluit betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen (hierna Inrichtingsbesluit), van het materieel motiveringsbeginsel, de formele motiveringsplicht, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

In een eerste onderdeel stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing regelrecht ingaat tegen de vernietigde beslissing van de verwerende partij van 24 november 2011. De omstandigheid dat de vergunningsbeslissing van 24 november 2011 vernietigd werd door de Raad is volgens de verzoekende partij geen argument om een radicaal andere beslissing te

nemen. De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij op geen enkel wijze haar standpunt "ontmoet" nadat zij op het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar heeft geantwoord noch heeft de verwerende partij rekening gehouden met het door de verzoekende partij neergelegde omgevingsverslag. De bestreden beslissing is volgens de verzoekende partij niet afdoende gemotiveerd aangezien de verwerende partij niet uiteenzet waarom zij afwijkt van haar vorige beslissing.

De verzoekende partij stelt tevens dat het vertrouwensbeginsel geschonden is omdat in beslissing van 24 november 2011 werd geoordeeld dat de aanvraag in overeenstemming was met de bestemmingsvoorschriften. Zij wijst er op dat de vergunningsbeslissing van 24 november 2011 enkel werd vernietigd omwille van een gebrek in de motivering. Zij mocht dan ook de rechtmatige verwachting hebben dat de verwerende partij haar standpunt inzake het vergunbaar karakter van het ontwerp niet zou wijzigen, maar enkel een motivering zou toevoegen. De verzoekende partij wijst er op dat zij ingevolge deze rechtmatige verwachtingen de vergunningsbeslissing van 24 november 2011 reeds heeft uitgevoerd.

In een tweede onderdeel stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing verschillende ondeugdelijke en onzorgvuldige motieven bevat. De verzoekende partij voert aan dat het advies van het Agentschap Wegen en Verkeer, in tegenstelling tot hetgeen in de beslissing van 24 november 2011 werd gesteld, onterecht wordt aangegrepen als een 'tweede' legaliteitsbelemmering. De verwerende partij gaat daarbij niet in op de opmerking van de verzoekende partij, die betoogt dat zij bij de uitvoering van de stedenbouwkundige vergunning van 24 november 2011 rekening heeft gehouden met dit advies.

Verder stelt de verzoekende partij dat het weigeringsmotief inzake de onduidelijkheid van de stedenbouwkundige plannen "plots" opduikt. In de beslissing van 24 november 2011 vormde dit weigeringsmotief nochtans geen probleem. Het onderzoek door de verwerende partij inzake de duidelijkheid van de plannen is volgens de verzoekende partij op onzorgvuldige wijze gebeurd. Dit wordt volgens de verzoekende partij bewezen doordat de stedenbouwkundige plannen identiek zouden zijn aan de plannen van de milieuvergunningsaanvraag.

2.

De verwerende partij werpt vooreerst de onontvankelijkheid van het enig middel op omdat niet alle weigeringsmotieven uit de bestreden beslissing worden betwist. In het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, dat door de verwerende partij wordt bijgetreden, wordt immers gesteld dat de aanvraag niet getoetst kan worden aan de gewestelijke hemelwaterverordening en dat de watertoets dan ook ongunstig is. Hoewel dit weigeringsmotief niet expliciet herhaald wordt in het beschikkende gedeelte van de bestreden beslissing, ligt ook dit weigeringsmotief aan de grondslag van de bestreden beslissing.

Wat het eerste onderdeel betreft, wijst de verwerende partij er op dat er geen verzwaarde motiveringsplicht geldt aangezien de bestreden beslissing de adviezen van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en het Agentschap Wegen en Verkeer bijtreedt. Volgens de verwerende partij verwijst zij duidelijk naar het vernietigingsarrest van de Raad en komt zij op grond van die elementen tot een nieuw inzicht. In de vernietigde beslissing van 24 november 2011 werd immers gesteld dat de ontbrekende informatie van het stedenbouwkundig dossier niet kan worden opgevangen door het milieuvergunningsdossier er op na te slaan. De verwerende partij oordeelt dan ook, in navolging van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, dat het aanvraagdossier op verschillende vlakken herwerkt en verduidelijkt moet worden. Volgens de verwerende partij is er dan ook geen sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel. In zoverre de verzoekende partij rechtmatige verwachtingen had, wijst de verwerende partij er op dat zij steeds een regularisatieaanvraag kan indienen.

Wanneer de verzoekende partij stelt dat zij bijkomende elementen heeft bijgebracht in functie van het vernietigingsarrest van de Raad, benadrukt de verwerende partij dat deze elementen na de hoorzitting werden bijgebracht en dat zij niet gehouden is om op alle elementen te antwoorden.

Zij wijst er ook op dat het dossier initieel via een derdenberoep bij de deputatie aanhangig werd gemaakt. Door bijkomende informatie slechts in allerlaatste instantie over te maken krijgen deze derden niet meer de mogelijkheid om daarop te reageren. Ook daarom is het noodzakelijk dat een nieuwe aanvraag wordt ingediend zodat omwonenden tijdens het openbaar onderzoek van alle stukken kennis kunnen nemen.

Wat het tweede onderdeel betreft, antwoordt de verwerende partij dat er tot op heden geen gunstig advies is van het Agentschap Wegen en Verkeer, zodat artikel 7.5.9 VCRO haar volle uitwerking behoudt. De verwerende partij stelt dat zij terecht dit ongunstig advies heeft weerhouden als een legaliteitsbelemmering.

Verder worden volgens de verwerende partij de vastgestelde planmatige tekortkomingen op zich niet betwist door de verzoekende partij. De verwerende partij benadrukt dat ingevolge het vernietigingsarrest van de Raad van 23 oktober 2012, zij niet zomaar kan verwijzen naar de plannen en bijhorende stukken zoals aanvraagnota van de milieuvergunningsaanvraag om zich een volledig beeld te kunnen vormen van de aanvraag. Daarenboven houdt verzoekende partij ten onrechte voor dat de plannen van de stedenbouwkundige aanvraag en de milieuvergunningsaanvraag identiek zijn.

Zo overweegt de verwerende partij dat:

“ ...

In stukkenbundel van het dossier houdende de aanvraag van de corresponderende milieuvergunning zit immers een uitvoeringsplan waarop de locatie van niet enkel de machines maar ook van de opslagzones numeriek wordt verduidelijkt (bijlage 23)! Dergelijke essentiële informatie is niet terug te vinden op de bouwplannen bij de stedenbouwkundige aanvraag. Hetzelfde geldt overigens voor wat de overige informatie betreft, in tegenstelling tot bij de stedenbouwkundige aanvraag wordt in de toegevoegde stukken bij de milieuvergunningsaanvraag meer informatie verschaft over ondermeer het hemelwater, de preventieve maatregelen tegen de geluids- en stofhinder, ...

...”

3.

De tussenkomende partij voegt hieraan toe dat zij achter haar weigeringsbeslissing van 2 augustus 2011 blijft staan. Zij stelt nog dat de vastgestelde onduidelijkheden in het aanvraagdossier worden bevestigd *“in het recent ingediende dossier (aangetekend schrijven van 24 april 2013) met hetzelfde onderwerp”*. In dit nieuw ingediende dossier bevinden zich volgens de tussenkomende partij meer gedetailleerde plannen en een veel uitgebreidere nota.

4.

In haar wederantwoordnota voert de verzoekende partij aan dat de ingeroepen exceptie van niet-ontvankelijkheid van het middel niet gevolgd kan worden. Volgens de verzoekende partij bevat de bestreden beslissing slechts twee weigeringsmotieven en probeert de verwerende partij een derde weigeringsmotief te sprokkelen uit het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. Enkel de twee weigeringsmotieven zoals verwoord in de conclusie van de bestreden beslissing kunnen in aanmerking worden genomen, er anders over oordelen betekent volgens de verzoekende partij dat een weigeringsmotief verborgen kan worden. Daarboven wijst de verzoekende partij er op dat in de vergunningsbeslissing van 24 november 2011 de watertoets wel positief beoordeeld kon worden.

Met betrekking tot het eerste onderdeel stelt de verzoekende partij dat er wel degelijk een verstrengde motiveringsplicht op de verwerende partij rust aangezien zij een niet evidente beslissing heeft genomen. De verzoekende partij houdt vol dat de plannen van de stedenbouwkundige vergunning en de milieuvergunning identiek zijn en dat de Raad in het vernietigingsarrest van 23 oktober 2012 geenszins anders heeft geoordeeld.

Inzake het tweede onderdeel stelt de verzoekende partij dat het advies van het Agentschap Wegen en Verkeer op heden achterhaald is en dat dit advies eigenlijk geen betrekking heeft op het aspect van de wegen en dus niet bindend is. De verzoekende partij benadrukt dat in het vernietigingsarrest van 23 oktober 2012 geenszins te lezen is dat de verwerende partij zich niet kan baseren op gegevens uit de milieuvergunningsaanvraag. Eventuele onduidelijkheden in een dossier kunnen volgens de verzoekende partij slechts een reden tot weigering vormen indien het vergunningverlenend bestuursorgaan door deze onduidelijkheden misleid wordt, hetgeen in voorliggend geval niet aan de orde is. De verwerende partij heeft immers op 24 november 2011 wel een stedenbouwkundige vergunning afgeleverd, zodat er van enige onvolledigheid of onduidelijkheid in de aanvraag geen sprake is.

Beoordeling door de Raad

1.

In zoverre de verzoekende partij de schending inroept van artikel 5.1.0 van het Inrichtingsbesluit, moet vastgesteld worden dat zij nalaat uiteen te zetten op welke concrete wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt miskend. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.

In het eerste onderdeel roept de verzoekende partij in essentie de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel in omdat de verwerende partij een niet evidente en andersluidende beslissing als herstelbeslissing heeft genomen en dit nadat zij eerder op 24 november 2011 de vergunning had verleend. Zij houdt voor dat zij rechtmatige verwachtingen kon hebben dat de verwerende partij haar beoordeling niet zou wijzigen omdat ingevolge het vernietigingsarrest van de Raad dit arrest *“slechts verplichtte tot een herbeoordeling van de planologische toets”* waarbij zij voorhoudt dat de vernietiging enkel werd uitgesproken omwille van een motiveringsgebrek: *“in de vorige beslissing was de verwerende partij tot het oordeel gekomen dat het ontwerp van de aanvraag in overeenstemming was met de bestemmingsvoorschriften. Ze diende in een volgende beslissing uiteen te zetten waarom”*.

2.1

Het vertrouwensbeginsel is de materiële component van het rechtszekerheidsbeginsel volgens hetwelk een recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in staat is zijn rechtshandeling op voorhand in te schatten en waarbij deze moet kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

Het vertrouwensbeginsel betekent dat de rechtzoekende, voortgaande op eerdere houdingen of door een overheid ingenomen standpunten, op een bepaalde uitkomst mag vertrouwen die in een concreet geval zijn gedaan.

In het voorliggende aanvraagdossier heeft de tussenkomende partij op 2 augustus 2011 de stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij geweigerd, waarna de verwerende partij de aanvraag heeft vergund in graad van administratief beroep op 24 november 2011.

De Raad heeft deze beslissing van de verwerende partij van 24 november 2011 op 23 oktober 2012 vernietigd. In het vernietigingsarrest heeft de Raad geoordeeld dat de verwerende partij de planologische verenigbaarheid van de aanvraag niet behoorlijk had onderzocht. De Raad oordeelde onder meer als volgt:

“De Raad stelt vast dat de verwerende partij de gevraagde uitbreiding in haar geheel (samen met de bestaande vestiging) niet betreft in haar beoordeling en dus ook geen afweging maakt of het geheel daardoor nog onder de noemer “ambachtelijke activiteiten” kan vallen. Waar de verwerende partij aanvankelijk de voorliggende stedenbouwkundige aanvraag situeert in het kader van de uitbreiding van de milieuvergunningsaanvraag, toetst zij deze hier niet in het kader van het onderzoek naar de bestaanbaarheid met de bestemming woongebied. Tot slot onderzoekt de verwerende partij ook niet in concreto, gelet op de in het openbaar onderzoek ingediende bezwaren inzake hinderlijk en storend karakter van de inrichting, of het geheel van de activiteiten van de aanvrager wegens de aard en de omvang nog blijvend in het woongebied met landelijk karakter thuis hoort.”

De verwerende partij diende ingevolge dit vernietigingsarrest van 23 oktober 2012 een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij. Het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest van de Raad verbiedt dat de verwerende partij de beslissing opnieuw neemt met dezelfde onregelmatigheid die in het arrest werd vastgesteld. Ingevolge artikel 4.7.21, §1 VCRO onderzoekt de verwerende partij de aanvraag opnieuw in haar volledigheid waarbij zij dan ook tot een ander oordeel kan besluiten dan haar eerdere vernietigde beslissing. Dit vloeit immers voort uit de finaliteit van het georganiseerde administratieve beroep.

De Raad heeft in het vernietigingsarrest van 23 oktober 2012 vastgesteld dat de verwerende partij de planologische verenigbaarheid van de aanvraag niet behoorlijk had onderzocht. De Raad is niet overgegaan tot een verdere beoordeling van deze beslissing maar ingevolge artikel 4.7.21, §1 VCRO belet niets de verwerende partij dat zij de aanvraag in haar geheel opnieuw onderzoekt en tot een andere beslissing komt. De verzoekende partij kan dan ook niet zonder goed gevolg voorhouden dat het vertrouwensbeginsel geschonden is. Zij toont geenszins aan dat zij rechtmatige verwachtingen kon hebben dat de verwerende partij een positieve vergunningsbeslissing ging afleveren.

In zoverre de verzoekende partij de vernietigde vergunning van 24 november 2011 reeds heeft uitgevoerd omdat zij voorhoudt rechtmatige verwachtingen te hebben dat de verwerende partij haar standpunt inzake het vergunbaar karakter niet zou wijzigen, kan dit evenmin aanleiding geven tot een schending van het vertrouwensbeginsel. De verzoekende partij wist immers dat er een beroep tot vernietiging bij de Raad aanhangig was, en de Raad heeft geoordeeld dat het onderzoek naar de planologische verenigbaarheid van de aanvraag geenszins afdoende is gebeurd.

2.2

Het beginsel van de materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer betekent dat die motieven moeten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Daarenboven vereist het zorgvuldigheidsbeginsel dat het vergunningverlenend bestuur bij de feitenvinding slechts na een zorgvuldig onderzoek en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing neemt.

Om te voldoen aan de formele motiveringsplicht dient de verwerende partij de redenen op te geven waarop zij haar beslissing steunt, derwijze dat het de belanghebbende mogelijk is met kennis van zaken tegen de beslissing op te komen. De opgegeven motieven moeten afdoende zijn.

Noch de materiële motiveringsplicht, noch de formele motiveringsplicht gaan zo ver dat de verwerende partij dient te motiveren waarom zij een andersluidende beslissing neemt dan haar vorige vernietigde beslissing. Het volstaat dat de verwerende partij haar beslissing steunt op correcte rechtmatige motieven en dat zulks voldoende blijkt uit de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing twee duidelijke formeel veruitwendigde weigeringsmotieven bevat; enerzijds wordt geoordeeld dat de stedenbouwkundige plannen niet voldoende duidelijk zijn opgesteld en anderzijds wijst de verwerende partij op het negatief bindend advies van het Agentschap Wegen en Verkeer.

Indien een bestreden beslissing op verschillende motieven steunt die elk op zich die beslissing kunnen verantwoorden, moeten al deze motieven onwettig zijn om de vernietiging bij gebrek aan een deugdelijke motivering te verantwoorden.

2.3

Met betrekking tot het eerste weigeringsmotief dient vastgesteld te worden dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de door haar reeds aangehaalde onduidelijkheden wat de stedenbouwkundige plannen betreft opnieuw betreft in haar nieuw verslag van 7 februari 2013. De verwerende partij haalt dit verslag integraal aan en treedt dit uitdrukkelijk bij in de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt eveneens vast dat de stedenbouwkundige plannen in het aanvraagdossier onvoldoende duidelijk zijn. De verwerende partij overweegt immers dat zij in de vernietigde beslissing van 24 november 2011 reeds een beroep diende te doen op de plannen die werden ingediend naar aanleiding van de milieuvergunningsaanvraag omdat die plannen duidelijker waren opgesteld. Verder stelt de verwerende partij vast, en dit wordt door de verzoekende partij bevestigd, dat de aanvraag zoals ze op 19 mei 2011 werd ingediend, reeds gerealiseerd werd. De verwerende partij overweegt dan ook dat er nieuwe stedenbouwkundige plannen moeten worden ingediend en dat *“de aangepaste plannen ook zullen moeten aanduiden welke werken werden gerealiseerd zonder vergunning en het voorwerp uitmaken van een regularisatie”*.

De verzoekende partij kent deze motivering en stelt enkel dat de stedenbouwkundige plannen identiek zijn aan de plannen van de milieuvergunningsaanvraag en dat de aanvraag in de vorige – vernietigde – beslissing wel duidelijk werd bevonden.

De Raad stelt echter enerzijds vast dat de plannen bij de milieuvergunningsaanvraag misschien wel gelijkaardig zijn aan die van de voorliggende stedenbouwkundige aanvraag, maar dat ze toch een vollediger beeld geven van de gehele site. Meer in het bijzonder wordt op de plannen van de milieuvergunningsaanvraag onder meer aangeduid welke werken er allemaal in de loods plaatsvinden en waar de opslag van de afvalstoffen plaatsvindt. Deze gegevens zijn onder andere noodzakelijk om de relevante hinderaspecten bij de stedenbouwkundige aanvraag te beoordelen. De bewering dat de plannen identiek zijn, mist feitelijke grondslag.

Anderzijds kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij verwijst naar de vorige vernietigde beslissing. Zoals hoger aangehaald werd deze beslissing vernietigd op grond van een niet afdoende motivering betreffende de verenigbaarheid van de aard van de activiteiten van de aanvrager met de ligging van de site in woongebied met landelijk karakter. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij in hoofdzaak vast dat zij de verenigbaarheid van de aard van de activiteiten niet kan beoordelen en motiveren, zoals door de Raad gevraagd, bij gebrek aan een volledig aanvraagdossier. De verzoekende partij kan dan ook niet nuttig verwijzen naar de vernietigde beslissing.

De vaststellingen van de verwerende partij, in navolging van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, dat de plannen onvolledig zijn, dat er onvoldoende informatie is om de aard en de omvang van de activiteiten te beoordelen en dat de preventieve maatregelen niet worden omschreven, worden door de verzoekende partij niet in concreto betwist en blijken noch onredelijk noch onjuist te zijn. Bovendien betwist de verzoekende partij niet dat de stedenbouwkundige plannen achterhaald zouden zijn omdat er reeds een aantal werken hebben plaatsgevonden.

De verzoekende partij toont dan ook de onjuistheid of de onzorgvuldigheid van de motivering van het eerste weigeringsmotief niet aan.

Uit het voorgaande volgt dat wat betreft het eerste weigeringsmotief de verzoekende partij niet op afdoende wijze aantoont dat de bestreden beslissing behept is met een schending van de materiële of formele motiveringsplicht noch maakt zij enige schending van het vertrouwens- of het zorgvuldigheidsbeginsel in hoofde van de verwerende partij aannemelijk.

3.

Los van de vraag of de verwerende partij het ongunstig advies van het agentschap Wegen en Verkeer correct heeft beoordeeld en los van de vraag of de watertoets een determinerend weigeringsmotief is, stelt de Raad vast dat het eerste weigeringsmotief volstaat om de weigeringsbeslissing kan dragen.

Het ontbreken van gegronde grieven tegen een determinerend weigeringsmotief leidt tot de noodzakelijke vaststelling dat de bestreden weigeringsbeslissing onaangetast haar geldigheid bewaart. Iedere verdere kritiek op de bestreden beslissing (zoals inzake het ongunstig advies van het agentschap Wegen en Verkeer) is dan ook in principe te beschouwen als kritiek op een overtuigend motief.

Het middel kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ichtegem is ontvankelijk.
2. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare zitting op 6 oktober 2015, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,

met bijstand van

Ingrid VAN AKEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Ingrid VAN AKEN

Hilde LIEVENS